

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 102.305 van 21 december 2001
in de zaak A. 95.683/VII-22.948**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat M. DEMEYERE,
 kantoor houdende te 1083 BRUSSEL,
 Keizer Karellaan 343

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 19 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 24 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 augustus 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 6 november 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEMEYERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. BRUYNINCKX, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 15 februari 2000 en verklaarde zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 24 maart 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 21 augustus 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 13 juni 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de XXX taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Vanrobaeys en de heer Pilette.

Betrokkene, die verklaart de XXX nationaliteit te bezitten, zou problemen hebben gekend omwille van zijn religie (h.). Betrokkene verklaart dat hij in 1998 lid zou zijn geworden van de "H., B., C. U. A.". Het jaar nadien zou betrokkene ook deel uitgemaakt hebben van het comité dat zich bezighoudt met het inrichten van het P.-festival. Op 18 oktober 1999 zou het D.festival hebben plaatsgevonden. Betrokkene zou acht à negen m.jongens hebben opgemerkt die h.meisjes zouden hebben lastiggevallен. Betrokkene vroeg hen of ze daar mee wilden ophouden. Zijn tussenkomst had echter niet het gewenste resultaat en daarop zou hij naar de voorzitter van het festival zijn geweest. Deze jongens zouden een molotovcocktail hebben geworpen naar een h.standbeeld. Tien

à twaalf mensen zouden gewond zijn geraakt en één jongen zou aan zijn verwondingen zijn overleden. De voorzitter en de secretaris gingen daarna naar het politiestation om klacht neer te leggen tegen onbekenden. De politie nam de klacht niet aan en de dienstdoende officier zei dat organisatoren verantwoordelijk waren. Enige tijd later werd er een klacht opgesteld tegen negen personen, waaronder betrokkene, door de familie van het slachtoffer. Er werd zowel een "First Information Report" (FIR) als een "Warrant of Arrest" opgesteld. Op 14 november 1999 zou de familie van het slachtoffer bij betrokkene zijn langsgeweest. Betrokkenes broer zou zijn verwond. Zijn moeder zou zeer ongerust zijn geweest en daarop zou betrokkene besloten hebben om het land te verlaten. Betrokkene ontvluchtte zijn land op 18 december 1999 en hij kwam op 15 februari 2000 in België aan. Hij vroeg nog dezelfde dag asiel aan.

Vooreerst dient, er opgemerkt dat betrokkene niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij h. is. Zo kon hij niet aangeven wat het symbool van het h. is, wist hij niet veel van het h. huwelijk af, wat des te meer verwonderlijk is daar hij organisator zou zijn geweest van het P.-festival (h. feest). Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene in zijn vragenlijst verklaart dat hij sinds 1995 lid is van de "H., B., C. U. A.", terwijl hij in (het) kader van het dringend beroep verklaarde dat hij lid is sinds 1998. Hij blijft verder zeer vaag over de activiteiten van deze groep.

Wat betreft het incident dat betrokkene aanhaalt, dient nog aangehaald te worden dat betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat er een aanklacht is opgesteld tegen tien à twaalf personen, terwijl hij op het Commissariaat-generaal stelt dat er een klacht werd opgesteld tegen negen personen.

Verder verklaart betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn zus en zijn moeder zouden zijn gevlucht en dat hij niet weet waar ze zijn, terwijl hij daar geen melding van maakt op het Commissariaat-generaal.

Wat er ook van zij, betrokkenes verklaring dat hij zou vervolgd worden louter en alleen omdat hij h. zou zijn, strookt niet met de realiteit. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (Immigration and Nationality Directorate, 3 maart 1999; verklaring van de heer David Agnew), blijkt immers dat discriminatie tegen h. niet wijdverspreid is en dat er zeker geen sprake is van systematische vervolging. Bovendien zouden de levenscondities van de h. sinds het aan de macht komen van de "A. L."-regering, volgens h. organisaties in XXX zelf, danig zijn verbeterd. Niets wijst erop dat betrokkene omwille van zijn h.-zijn in het bijzonder zou zijn geviséerd door de autoriteiten.

Tenslotte dient nog opgemerkt te worden dat betrokkene een Warrant of Arrest aanbrengt. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (Juris Council) blijkt dat een Warrant of Arrest in XXX nooit wordt afgeleverd aan de beschuldigde.

Derhalve kan aan betrokkenes verklaringen weinig geloof gehecht worden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbesluiten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 24 maart 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat in een enig middel de verzoekende partij de schending inroept van "de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in het bijzonder artikel 62", van

de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (manifeste beoordelingsfout), van artikel 1 A, 2 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de rechten van verdediging; dat het middel verder als volgt werd opgesteld :

"Dat op de eerste plaats dient vastgesteld te worden dat verwerende partij zich baseert op notities die onleesbaar zijn waardoor verzoekende partij zich er onmogelijk kan op beroepen;

Dat de verwerende partij bijgevolg beschikt over een document waarop verzoekende partij zich niet kan beroepen;

Dat dit een schending uitmaakt van de rechten van de verdediging;

Dat bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij op 15 februari 2000 uiterst vroeg in de morgen aankwam (4u30) te België en onmiddellijk asiel aanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar hij, volledig uitgeput van een reis van meer dan 2 maand, onmiddellijk en gedurende 45 minuten werd geïnterviewd.

Dat eveneens een schending van de verdediging inhoudt;

Doordat, de bestreden beslissing verzoekende partij verwijt dat betrokkene niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij h. is.

Terwijl het in de ontvankelijk(heid)sfase van een aanvraag tot erkenning als vluchteling aan de Dienst Vreemdelingenzaken, en in voorkomend geval, aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) is om het bewijs te leveren dat verzoekende partij geen h. zou zijn.

Dat verzoekende partij bovendien gedurende de ondervraging door het CGVS op alle vragen betreffende het h. heeft geantwoord.

Dat hierbij niet vergeten mag worden dat het h. niet openbaar word beoefend.

Dat de elementen die verwerende partij aanhaalt om te beweren dat verzoekende partij geen h. zou zijn niet pertinent zijn.

Dat er, zoals verwerende partij verkeerdelijk beweerd, geen tegenstelling bestaat tussen de verklaring van verzoekende partij dat hij reeds sinds 1995 lid was van de 'H., B., C. U. A.', en officieel lid werd in 1998.

Inderdaad, wanneer hem de mogelijk(heid) zou geboden zijn om een volledige verklaring te geven, zou hij verwerende partij kunnen duidelijk gemaakt hebben dat hij op zijn vijftiende verjaardag geen volwaardig lid kon zijn van bovenvermelde organisatie, maar slechts een 'associated or student member'.

Dat er geen verband bestaat tussen een h.-trouwfeest en de P.-festiviteiten en dat er niet één, maar meerdere, naargelang de streek, huwelijksceremonies bestaan.

Dat verwerende partij aldus niet voldoende aantoon dat verzoekende partij geen h. zou zijn.

Dat indien verwerende partij zonodig het bewijs wenst te leveren dat verzoekende partij geen h. is, een eenvoudig medisch onderzoek volstaat om aan te tonen dat hij h. is.

Inderdaad, dat h., in tegenstelling tot m.gelovigen, zich niet onderwerpen aan een besnijdenis.

Dat tenslotte het voordee(e)l van de twijfel dient toegekend te worden aan verzoekende partij.

Doordat verwerende partij verwijt dat betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dat er een aanklacht is opgesteld tegen tien à twaalf personen, terwijl hij op het CGVS stelde dat er een klacht werd opgesteld tegen negen personen.

Terwijl, die minieme tegenstrijdigheid niet van die aard is dat het verhaal van verzoekende partij elke geloofwaardigheid dient ontnomen te worden.

In die zin heeft verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaan die de vernietiging van de bestreden beslissing door de Raad van State rechtvaardigt.

Dat moeilijk verwacht kan worden dat een kandidaat-vluchteling, die na een uitputtende reis van meer dan twee maanden onmiddellijk onderworpen wordt aan een 45-minuten-durende ondervraging, een volledig coher(r)ent relaas brengt van de (zijn) angstbelevissen en momenten waarin hij voor zijn leven vreesde.

Da(r)t deze argumentatie van kwade trouw getuigt in hoofde van verwerende partij.

Doordat (dat) verwerende pat(r)ij verwijt dat verzoekende partij geen melding zou gemaakt hebben van het feit dat zijn zus en moeder gevlucht zijn en hij niet weet waar zij momenteel verblijven.

Terwijl dient vastgesteld te worden dat dit element niet ter sprake kwam tijdens de ondervraging voor het CGVS.

Doordat verwerende partij aan verzoekende partij verwijt dat zijn 'verklaring, dat hij zou vervolgd worden louter en alleen omdat hij h. zou zijn,' niet met de werkelijkheid zou stroken.

Terwijl (dat) op (de) eerste plaats dient opgemerkt te worden dat het geen vereiste is dat verzoekende partij aantoonst dat er een wijdverspreide discriminatie en een systematische vervolging (woorden van verwerende partij) bestaat ten aanzien van de h. (bestaat), maar dat verzoekende partij dient aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden van het artikel 1, (A), 2 van het eerder vermelde Verdrag van Genève.

Bovendien vermeldt Mijnheer David AGNEW in zijn schrijven van 3 maart 1999 enkel dat, en ik citeer: "The XXX (BHBCOP) (...) believe that conditions for minorities have improved under the current (...) administration. The BHBCOP also believe that the state-sponsored persecution of minorities' (..) has stopped (...). "

Uit het door verwerende partij aangehaalde document kan niet besloten worden dat verzoekende partij geen gegronde vrees heeft om in XXX vervolgd te worden op grond van zijn geloofsovertuiging en hij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van dat land, overeenkomstig het eerder vermelde artikel 1, (A), 2 van het verdrag van Geneve.

Dat, integendeel, uit een document van de U.S. Department of State, dd. 25 februari 2000 (cf. bijlage 2), waarvan het laatste blad (hoofdstuk : Religious minorities) als integraal deel dient beschouwd te worden van het huidige verzoekschrift, (blijkt) dat de situatie in XXX er niet op verbeterd is (eveneens bijlage 3);

Doordat verwerende partij opmerkt dat de 'warrant of arrest' dat (die) betrokkene aanbrengt, nooit aan de beschuldigde wordt afgeleverd.

Terwijl eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat de wijze van de vermelding van de referenties van het document waarop verwerende partij zich baseert, verzoekende partij niet toelaat deze op te sporen.

Inderdaad, dat de verwijzing naar "Jures Council" niet volstaat voor verzoekende partij om het betreffende document terug te vinden, als het al bestaat.

Dat dit ingaat tegen de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, artikel 2 en 3.

Bovendien werd dit warrant of arrest niet afgeleverd aan verzoekende partij, maar op specifiek verzoek van deze laatste opgestuurd vanuit XXX door zijn advocaat ter plaatse (bijlage 4).

Tenslotte dient aangehaald te worden dat verwerende partij nalaat rekening te houden met door verzoekende partij neergelegde documenten die aantonen dat hij wel een gegronde vrees heeft om vervolgd te worden in zijn land van oorsprong, hetgeen opnieuw een schending van de rechten van de verdediging inhoudt.

Inderdaad, dat uit de neergelegde documenten blijkt dat verzoekende partij bij een eventuele gedwongen terugkeer naar XXX een gevangenisstraf riskeert zonder een eerlijk proces te hebben gehad.";

2.2. Overwegende dat het beginsel van het recht van verdediging in principe niet van toepassing is op de procedure bij de commissaris-generaal; dat het hier immers gaat om een administratieve en niet om een jurisdictionele procedure;

Overwegende dat de verzoekende partij gewag maakt van onleesbare nota's; dat echter uit het administratief dossier blijkt dat de nota's betreffende het verhoor wel degelijk leesbaar zijn; dat dit onderdeel van het middel feitelijke grondslag mist;

Overwegende dat de verzoekende partij verder stelt dat zij uitgeput was als gevolg van een zeer lange reis en in die toestand toch gedurende 45 minuten op de Dienst

Vreemdelingenzaken werd ondervraagd; dat de verzoekende partij nochtans desbetreffende geen voorbehoud heeft gemaakt tijdens of kort na haar ondervraging; dat zij trouwens niet verplicht was om onmiddellijk bij haar binnenkomst in België een asielverklaring af te leggen; dat zij immers luidens artikel 50 van de (Vreemdelingenwet) acht dagen de tijd had om zich vluchteling te verklaren; dat de situatie waarover zij zich beklagt bijgevolg aan haar eigen initiatief te wijten is;

Overwegende dat de verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal niet voldoende aantoont dat zij geen h. zou zijn;

Overwegende dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 6 mei 1993, die artikel 52 § 1, 7°, § 2, 2°, § 3, 2° en § 4, 2° van de Vreemdelingenwet heeft gewijzigd, blijkt dat de asielaanvrager zijn aanvraag moet kunnen staven met een coherent en geloofwaardig verhaal, dus dat hij in zijn land van herkomst verdrukt wordt en bloot staat aan vervolging of foltering (Parl. St., Kamer, 1992-93, nr. 903/58); dat de asielaanvrager altijd moet aantonen dat hij vervolgd wordt; dat dit geen omkering van de bewijslast betekent, maar een afwijzing als de aanvrager geen gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen zijn (Parl. St., Senaat, 1992-93, nr. 555-2, 83); dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de redenen aangeeft waaruit hij afleidt dat de verzoekende partij geen h. is; dat deze motieven niet onredelijk zijn;

Overwegende dat, wat de suggestie betreft om via een medisch onderzoek na te gaan of de verzoekende partij al dan niet h. is, in de eerste plaats moet worden opgemerkt dat het niet is omdat iemand niet besneden is dat men hem als h. zou moeten bestempelen, en dat anderzijds geen enkele wettekst de commissaris-generaal de bevoegdheid verleent om een onderzoek aan het lichaam te bevelen;

Overwegende dat de verzoekende partij verder tracht een feitelijke discussie te voeren over de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden; dat gelet op de vaststelling dat de verzoekende partij niet aantoont een h. te zijn, deze tegenstrijdigheden eigenlijk “overtollige” motieven zijn;

Overwegende dat de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt;

Overwegende dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het eerste deel van die beslissing op uitgebreide wijze én uiterst gedetailleerd de verklaringen die de verzoekende

partij tijdens de diverse verhoren in het kader van de asielprocedure heeft afgelegd, uiteenzet; dat vervolgens de bevindingen worden weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de hand van deze vaststellingen ten slotte concludeert dat de asielaanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is; dat bijgevolg dient te worden besloten dat de bestreden beslissing blijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wetbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat deze de bestreden beslissing blijken te kunnen dragen en derhalve afdoende en deugdelijk zijn;

Overwegende dat uit het (omstandig) verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij kennis heeft genomen van de bevindingen, vaststellingen en conclusies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die hebben geleid tot de bestreden beslissing, aangezien zij deze bij de uiteenzetting van haar middel betreft; dat, nu blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing kent, het middel, voorzover het gesteund is op de schending van de aangehaalde wetbepalingen, niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende ten slotte dat de bepalingen van de Conventie van Genève geen rechtstreekse werking hebben; dat de verdragsluitende staten in hun nationale wetgeving staten de criteria moeten vastleggen op grond waarvan het statuut van vluchteling kan worden verleend; dat, wat België betreft, artikel 52 van de Vreemdelingenwet bepaalt onder welke voorwaarden een asielzoeker het verblijf kan worden geweigerd en deze kan worden teruggeleid of uitgezet; dat een schending van de bepalingen van voornoemd Verdrag dan ook slechts dienstig kan worden ingeroepen wanneer de verzoekende partij eveneens op concrete wijze een schending aanvoert van artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat dit in casu niet het geval is;

Overwegende dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig december tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.